

plejelovens § 468, bortset fra, at man i Udkastet har indføjet den Bestemmelse om Værneting for Mortifikation af Veksler og Checks, der nu findes i Veksellovens § 73 og Checklovens § 56. — Dersom en fast Ejendom ligger i flere Retskredse, maa Værnetingspørgsmaalet afgøres i Overensstemmelse med Retsplejelovens § 240, 3die Stykke. — I de heromhandlede Tilfælde kan Sag kun anlægges paa de i 2det Stykke angivne Steder. Det er forudsat, at Sagen ligesom efter 1ste Stykke anlægges ved Underret, i København ved Byretten.

Til §§ 4—5.

Disse Paragraffer giver Regler om, hvilke Krav Sagsøgeren maa opfylde for at opnaa Rettens Kendelse om, at offentlig Indkaldelse til Mortifikation maa udstedes. De svarer til Retsplejelovens §§ 469—71, men indeholder dog — foruden mindre Ændringer, der navnlig tilsigter at gøre Lovteksten klarere — nogle supplerende Bestemmelser til yderligere Vejledning for Domstolene.

I § 4, 2det Stykke, har man saaledes i Overensstemmelse med den svenske Lov givet udtrykkelig Anvisning paa det sikreste Middel til at fastslaa, hvilket Dokument det drejer sig om, nemlig at fremlægge en Afskrift af det. Endvidere kræves det oplyst, hvornaar Dokumentet er gaaet tabt, hvilket ogsaa skal anføres i Indkaldelsen, jfr. Udkastets § 6.

Ligeledes efter svensk Forbillede paalægges det ved den nye Bestemmelse i § 5, 1ste Stykke, Sagsøgeren at give Underretning om, at han søger Mortifikation, til dem, der paa Forhaand maa antages snarest at kunne give Oplysninger af Interesse, nemlig Udstederen af Dokumentet og de øvrige i Bestemmelsen nævnte Personer. Meddelelsen skal først gives, efter at det første Retsmøde i Sagen er fastsat, idet den skal indeholde Oplysning herom. Man gaar ud fra, at en saadan Underretning i Almindelighed vil være tilstrækkelig til at bevirke, at eventuelle Oplysninger meddeles Retten. Man har ikke gjort Reglerne om Stævne-

varsel anvendelige paa Underretningen. Men Retten maa kunne nægte at tillade Mortifikationsindkaldelse, hvis Underretningen ikke er sket med et efter dens Skøn tilstrækkeligt Varsel.

I § 5, 2det Stykke — der i øvrigt er overensstemmende med Retsplejelovens § 471, 2det og 3die Punktum — har man fundet det rigtigst at indføje en udtrykkelig Bestemmelse om, at Retten kan henstille til Sagsøgeren at foranledige Bevisførelse.

Til § 6.

Denne Paragraf indeholder almindelige Regler for alle de af Udkastet omfattede Papirer om Indkaldelsen og dens Bekendtgørelse. For visse Papirer stilles yderligere Krav i § 10, jfr. Bemærkningerne til denne Bestemmelse.

Det er af største Vigtighed for hele Mortifikationsinstituttet, at Indkaldelsen er saa effektiv som muligt, og dette gælder ikke mindst, naar man som foreslaaet i § 1 udvider Adgangen til Mortifikation til at omfatte ogsaa de nu undtagne Papirer. For at opnaa dette Formaal har man i vidt Omfang ændret og suppleret de Bestemmelser, der nu findes i Retsplejelovens § 472.

Hvad angaar selve Indkaldelsen kræves det i § 6, 2det Stykke, 1ste Punktum, at den skal indeholde forskellige yderligere Oplysninger, som kan have Interesse for dem, Indkaldelsen tager Sigte paa. Og det er ikke blot dem, der maatte have Indsigelser mod Mortifikationen, men ifølge 2det Stykke, 2det Punktum, skal Indkaldelsen tillige opfordre enhver, som ved, hvor Dokumentet findes, til at give Retten Oplysning herom, jfr. herved den svenske Lovs § 6.

Af langt større Betydning for Indkaldelsens Virkning er imidlertid Reglerne om dens Bekendtgørelse og om den Frist, som derefter skal gaa, inden Mortifikation kan ske.

Efter Retsplejelovens § 472 skal Indkaldelsen indrykkes i Statstidende 2 Gange (tidligere 3 Gange, jfr. Lov Nr. 209 af 23. Juli 1932 § 1). Bekendtgørelsen sker i tilfældige Numre af Statstidende, saa